

дарено въ само̀то сърдце съ смъртно желѣзо, наклони глава и падна на тревата, безъ да продума една дума.

Запрѣ се синоубиецътъ и гледаше много време на бездиханното тѣло. Той бѣ и мъртвецъ хубавъ: мужественното му лице, което бѣ пълно съ сила и непобѣдимо очарование за женитѣ, и тогава бѣ много хубаво; чернитѣ му вѣжди, като черно кадифе, откроявахъ блѣдпостта на лицето му. „Шго му не стига да бѣде казакъ?“ рече Тарасъ: „и тѣломъ високъ, и черноокъ, и лице благородно, и ръката му бѣ силна на бой! Загина! загина безславно, като едно куче!“

„Какво направи, баштице? ти ли го уби?“ пристѣпи въ това време и попита Остапъ.

Тарасъ кимна съ глава.

Остапъ изгледа мъртвиятъ въ очитѣ. Досвидѣ му се за брата, и той рече: „Дай, тато, да го погрѣбемъ честно, да не би да се подграватъ съ него душмане и да му не разнесатъ тѣлото хищни птици!“

И той двѣ минути мисли: да ли да го хвърли на гладни тѣ влѣци или да пожалѣ негово рицарско юначество, което трѣба храбриятъ да почита у когото и да е. Глѣда — ето ти лети къмъ него на конь Голокопитенко: „Бѣда, войводо, оцвѣрстнахъ полаци, нова сила имъ доде на помощъ!“ Оште не изказалъ Голокопитенко, лети Вовтузенко: „Злѣ е работата, войводо, оште иде нова сила!“ Оште не рекълъ Вовтузенко, припка Писарѣнко безъ конь: „Дѣ си, баштице, дѣржатъ те казацитѣ. Убихъ войводата Невеличкий, Задорожни убихъ, Червиченко убихъ, но казацитѣ се дрѣжатъ, не штатъ да умиратъ, додѣ тебе въ очи не видятъ: искатъ ти да ги погледнешъ предъ смъртний часъ!“

„Качвайсе, Остапе, на коня!“ каже Тарасъ и брѣзаше да завари казацитѣ, да имъ се нагледа и тѣ прѣдъ смрттъ да погледатъ войводата си. Но оште тѣ не излѣзле изъ шумата, а неприятелска сила бѣ ги обиколила отсѣдѣ, и мѣжду дрѣвieto се показахъ конници съ сабли и юпия. „Остапе, Остапе! не давайсе!“ викаше Тарасъ, а сами извади сабля и кастрѣне надѣсно и налѣво, който му се испрѣчи. А на Остапа шестина отведишжъ наскокнахъ, но не на добръ часъ наскокнахъ: на едного главата отхвъркна, други отстѣпи и се премѣтна; третиятъ улучи въ ребро; четвъртий бѣ по-срѣдцатъ, отклони глава отъ куршумъ, и оня жежкъ куршумъ удари коня въ грядитѣ — конь се въсправи, като лудъ, грѣхна на земята и смаза подъ себе кон-